

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Meredith Webber

Égből pottyant álomférfi

Carol Marinelli

Ölelve búcsúzz!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Meredith Webber, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: A Wedding for the Single Dad (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Fordította:* Windberg Donatella

© Harlequin Books S.A., 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: Ava's Re-Awakening (Sydney Harbour Hospital)

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2014)

• *Fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 772–773. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-125-9

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Meredith Webber

Égből pottyant álomférfi

1. FEJEZET

– Maga meg kicsoda?

– Kérdezi ezt az, aki fekszik a semmi közepén egy folyómederben, és örülhet, hogy életben van. Fáj a válla, mi? Úgy tűnik, kificamodott – mondta Lauren.

Remélte, hogy hűvösebbnek és magabiztosabbnak hangzik, mint amilyennek érezte magát. Valami ebben a nagyon brit férfihangban rekedtebbé tette a hangját, mint amilyen valójában volt. Valószínűleg ugyanaz a valami, ami rövid bizsergést okozott a hátán. Óriási férfi volt, lehetett vagy százkilencven centi magas, éjfékete, kócos hajjal és rosszkedvvel.

Lauren mosolygott rá, hogy elrejtse bizonytalanságát.

– Én vagyok a szolgálatban lévő mentő, Lauren Henderson. Hogy jutott eszébe, hogy beszálljon Henry saját készítésű repülőgépebe?

– Ez egy ultrakönnyű repülőgép!

– Ez nem válasz a kérdésemre, de talán először megnézem magát. Egy csapat éppen felküzdötte magát ide, de még egy hordágyon is jobban fogja érezni magát, ha előbb helyre teszem a vállát.

A férfi morgása arra utalt, hogy nem nagyon tetszik neki az ötlet, hogy leviszik a szakadékba, de nem volt választása. Lauren óvatosan közeledett hozzá, és nem csak a sziklás talaj miatt. Tudta, milyen veszélyesek lehetnek a sebesült vadállatok.

Első pillantásra nem látott vért, és a férfi szeme éber volt.

Túl éber?

– A vállán kívül máshol is fáj valamije? – kérdezte, letette a hátizsákját, és letérdelt mellé.

– Most estem le az égből, persze hogy fáj máshol is! Au!

Lauren megérintette a fejét, miközben ő morgolódott, és egy kis dudort talált a tarkóján.

– Tudja mozgatni a lábait és a másik karját? – kérdezte.

A férfi nyögött, de mindhárom végtagját viszonylag normálisan tudta mozgatni.

– Oké, akkor foglalkozzunk a vállával, mielőtt a többiek ideérnek.

– Hogy érti, hogy foglalkozunk?

A férfinak fájdalmai voltak, ezért Lauren nem válaszolt csípősen.

– Visszateszem a helyére. De azért hordágyon kell szállítani, és később röntgenre kell mennie, mert a porcşövet és az inak megsérültek.

Elővette a „zöld varázspipát”, ahogy a futballisták nevezték ezt a praktikus eszközt, és odaadta neki.

– Vegyen körülbelül hat mély lélegzetet.

A férfi sötétkék szeme gyanakodva összeszűkül.

– Mi van benne?

– Metoxiflurán – válaszolta nyugodtan Lauren. A férfi bal vállához lépett. Fel akarta emelni a karját, függetlenül attól, hogy fáj-e neki vagy sem, de kénytelen volt megkegyelmezni neki.

Ráadásul nagyon érdekes és vonzó volt. És valószínűleg az új szomszédja. Henry unokaöccse.

Nézte, ahogy belélegzi a fájdalomcsillapítót, és elrejtette mosolyát, amikor a hatása nyilvánvalóan beindult, és a feszültség eltűnt a férfi testéből.

– No, most behajlítom a karját a könyökénél, majd ebbe az irányba mozgatom, és egy kis nyomással visszazökkenem az ízületi fejet a helyére.

– Maga képzett mentő? Szabad ezt ez egyáltalán?

A metoxiflurán tehát nem javította a hangulatát, ezért Lauren csak barátságosan mosolygott rá.

– Nem és igen – mondta, és mielőtt a férfi tovább tiltakozhatott volna, felemelte és kifelé fordította a behajlított karját, amíg nem érezte, hogy az ízület visszacsúszik a helyére. – Jobb? – kérdezte, bár tudta, hogy még mindig fájdalmai vannak, csak enyhébbek.

A férfi valamit morgott, amit ő nagylelkűen igennek értelmezett, és elkezdte vizsgálni a testének többi részét. Vértől horzsolás volt a bal kezén, és a bal bokája duzzadtnak tűnt.

– Fáj? – kérdezte, miközben óvatosan megmozgatta a lábát.

További panaszok következtek, amikor kikötötte a könnyű vászoncipőt.

– Most leveszem a cipőjét és a zokniját, hogy bekötözhessem a lábát – magyarázta. – Ha rajta hagyjuk, és a bokája tovább duzzad, akkor fel kell vágnunk a cipőt. És nagy kár lenne, biztos nem volt olcsó.

Még több morgolódás – mit tudhat egy nő a férficipőkről. Lauren figyelmen kívül hagyta, és folytatta a munkát. Meztelen lábbal még sebezhetőbbnek tűnt, és a megjegyzései ellenére hirtelen megsajnálta. Ez mindenképpen jobb volt, mint az a zavaró bizsergés, ami korábban előtört, amikor meglátta.

Épp befejezte a bokája kötözését, amikor hangokat hallott. Megérkeztek a mentők.

– Minden rendben? – kérdezte a vezető.

Lauren bólintott.

– Most helyeztem vissza a bal vállát, további sérüléseket is találtam. Egy ideig kötésben kell viselnie a bal karját, és a bal bokája...

De a csapat már nem figyelt.

– Atyaég! – mondta az egyikük, és felnézett, ahol könnyű fa- és műanyagdarabok akadtak fenn a kanyon szélén álló elhalt fekete fákon. – Ez Henry régi repülőgépe? Az öregúr ott fenn a mennyországban nagyon dühös lesz!

– Vagy lent a pokolban – mondta egy másik, és mind a négyen nevetni kezdtek, mielőtt újra a betegre fordították figyelmüket.

– Maga volt? – kérdezték többé-kevésbé kórusban, és hitetlenkedve csóválták a fejüket.

– Elég – mondta Lauren. – Van egy betegük, és ha még nappal ki akarják vinni innen, azt javaslom, rögzítsék a hordágyra, és induljanak el.

– Nem kell vinni – tiltakozott a férfi.

– Lehet, hogy más sérülései is vannak, esetleg agyrázkódás – mondta Lauren, majd határozottan hozzátette: – *Vinni fogják.*

A csapat munkához látott, és Lauren szinte olvasni tudott a gondolataikban, amikor a hordágy részeit a sérült férfi alá csúsztatták.

Joe, a vezető, halkán kimondta:

– A fenébe, jó nagydarab.

– Én a fejét fogom, ti ketten pedig álljatok mindkét oldalára – mondta Lauren. – A mentőautó lent áll az úton. Rádióon értesíthetitek a két mentőst, hogy jöjjenek felénk.

A csapat jól együttműködött, és rövid időn belül rögzítették a hordágyon a beteget.

– Ha nagyon fáj, csak használja a zöld pipát – emlékeztette Lauren a férfit, mielőtt felemelték. Ő olyan rémült pillantást vetett rá, hogy Lauren mosolygott. – Ne aggódjon, már csináltak ilyet.

A férfi lehunyta a szemét, mintha nem akarná látni az egészszet.

Campbell Grahame szorosán fogta a készüléket, amelyet a megmentője zöld pipának nevezett, és fontolgatta, hogy még pár slukkot szív belőle, mert a rázós út lefelé a hegyről egyáltalán nem volt kellemes.

A megmentője!

Talán inkább rá kellene gondolnia a fájdalom helyett.

Teljesen érzéketlen volt, de talán ez a határozott hatékonyság az, ami mentési helyzetekben szükséges. De azok a hosszú, napbarnított lábak, a nagyon rövid piros nadrág és az ujjatlan top... Legalább a férfiak egyenruhát viseltek. A fekete sapka miatt, amelyet mélyen a homlokára húzott, nem láthatta a haját, de sötét szeme és szemöldöke alapján barna vagy fekete lehetett.

Felnézett, hogy még egy pillantást vethessen az arcára, és remélte, hogy a nő inkább az útra koncentrál, mint rá.

Igen, az arca ugyanolyan szép volt, mint ahogy emlékezett. Egyenes orr, telt, formás ajak,

keskeny, határozott áll – igen, szépségnek lehetett nevezni, bár nem volt biztos benne, hogy ezt most meg tudja-e ítélni. Talán teljesen átlagos arc, de a tudatalattija különleges szépséget lát benne, mert megmentette?

Akárhogy is, egy dolog biztos volt: rettenetesen barátságtalan volt vele.

Sóhajtott, mire a szépség azt mondta:

– Használja a pipát. Nem éppen első osztályon utazik, és lehet, hogy más sérülései is vannak.

De Cam tudta, hogy nincs más baja. A csapat elvégezte a szokásos vizsgálatokat – vérnyomás, pulzus, légzés –, és bár fájdalmai voltak, biztos volt benne, hogy semmi komoly. Így újra a nőre koncentrálnak.

– Hogy hívják? – kérdezte gondolkodás nélkül, mire a homlokráncolva nézett rá, mintha gondolkodnia kellene.

Már mondta volna? Nem emlékezett...

– Lauren Henderson. És magát?

Cam összehúzta a szemöldökét. Hiszen már bemutatkozott – vagy talán csak a csapatnak?

– Campbell Grahame. De mindenki Camnek hív.

– Örülök, hogy megismerhetem, Cam – mondta Lauren kissé rekedt hangon, ami valahogy illett hozzá. – Talán jobb, ha nem fogunk kezdet, különben elejtem. – Rövid szünet után hozzátette: – És hogy jutott eszébe, hogy Henry ősrégi gépével repüljön át az erdő felett?

– Gondoltam, kereshetnék vele sérült vadállatokat, amik megpróbálnak visszatérni a leégett odúikba.

– Nem hallott még drónokról?

– Ezért zuhantam le? Volt egy drónja a levegőben, és nekem ütközött?

Lauren rövid ideig nevetett, majd megrázta a fejét.

– Azért zuhant le, mert olyan alacsonyan repült, hogy a bal szárnyának a hegyével eltalált egy fát. És szerencséje, hogy volt drónom, mert különben órákba telt volna, mire megtalálom. Az erdő lehet, hogy leégett, de az aljnövényzet már visszant, és a mély szakadékok miatt még helikopteres keresés is nehéz, ha nem lehetetlen lett volna.

– Na, akkor most már tudom – mormolta Cam.

Csendben haladtak tovább az úton, és minél több idő telt el, annál inkább tudatosult benne, hogy milyen messzire kellett jönnie ennek a csoportnak, hogy eljusson hozzá. Micsoda idióta volt, hogy egyáltalán felszállt arra a hülye repülőgépre.

– Gyakran csinálják ezt? – kérdezte.

– Hogy embereket mentünk lezuhant repülőgépekből? – szolt az egyik férfi. – Ritkán. De nyáron körülbelül tucatszor hívnak minket, hogy eltűnt túrázókat keressünk, vagy ilyesmi.

– Csak nyáron?

Egy másik férfi megrázta a fejét.

– Nem. A tél még rosszabb. A hideg a túrázókat a bozótosba csábítja, letérnek az ösvényről, és eltévednek.

– Bár idén nem igazán lehet túrázni a bozótosban – tette hozzá egy másik komor hangon.

Aztán a beszélgetés a bozóttüzekre terelődött, amelyek nemrég pusztítottak a környéken. Ausztrália délkeleti részének szinte egész területét érintette a katasztrófa, és Cam, aki hat nappal korábban érkezett az országba, megtudta, hogy nagybátyjától, akit csak egyszer látott, sok évvel ezelőtt, nemcsak egy állatorvosi praxist örökölt, hanem egy kis rendelőt is, ahol sérült vadállatokat ápolnak, többnyire önkéntes munkatársakkal.

És egy ultrakönnyű repülőgépet!

Vissza kellett fojtania egy nyögést, ami azonban inkább megbánásból fakadt, mint fájdalomból. Az a nyomorult gép szinte kérte, hogy repüljön vele. És olyan élénk emlékeket idézett fel...

Az egyetlen alkalommal, amikor meglátogatta nagybátyját, az segítette neki megépíteni egy ultrakönnyű repülőgépet, és megtanította repülni vele. És amikor most meglátta a régi gépet a fészkerben, nem tudott ellenállni – főleg mert a lánya annyira izgatott volt a gondolattól, hogy az apukája tud ilyennel repülni.

Maddie előtt felvágni... milyen idióta volt!

Felnézett.

– Valaki felhívna az állatorvosi rendelőt, és szólna anyámnak, hogy jól vagyok? Aggódni fog.

– Majd én – mondta az egyik férfi a hordágy lábánál. Egyik kezével továbbra is fogta a terhet, míg a másikkal a mellkasához rögzített rádióon pötyögött.

Új hangok és nevetés jelezte a mentősök érkezését a mentőautóból. Vidáman üdvözölték a hordágyat vivőket, biztosították Camet, hogy náluk kényelmesebb lesz.

Lauren Hendersont leváltották a hordágy fejénél.

Amikor elmozdult, Cam kinyújtotta ép kezét, és még elkapta az ujjait.

– Sajnálom, hogy olyan barátságtalan voltam. Csak annyira dühös voltam magamra, hogy tönkretettem Henry gépét. Ostoba és felelőtlen dolog volt.

Lauren mosolygott rá.

– Az biztos. – Aztán előrement.

Amikor a mentős, aki átvette a helyét, megkérdezte:

– Hallom, kificamította a vállát, de a doktornő visszatette. A bal volt, ugye? – ő csak bólintott, a pipát az ajkaihoz emelte, és mélyet szívott belőle.

Lauren visszagondolt arra az időre, amikor úgy követte Henryt, mint az árnyék. Amikor kicsi volt, sokkal közelebb állt hozzá, mint az apjához. Valószínűleg azért, mert az apja rendelőjébe nem járt semmilyen állat.

Henry nem sokat beszélt a családjáról, de nem látogatta meg egyszer a nővérét vagy unokahúgát Angliában? Hogy is hívták? Mary? Marion? Madge?

Madge volt, unokahúg. Talán ő örökölte a régi házat és az állatorvosi rendelőt?

És ha az anyjával él ez a magas férfi, akinek hihetetlenül kék szeme van, és aki borzongást keltett benne, akkor Madge az anyja lehet, mert a ház nem eladó. Azt a helyi pletykahálózat biztosan megtudta volna.

De manapság szokatlan, hogy valaki az anyjával él. Bár ő maga évekig, szinte egy örökkévalóságig élt az apjával...

Akkor a kék szemű férfi állatorvos? Persze. Henry időnként büszkén mesélt unokaöccséről, aki Londonban állatorvosi rendelőt vezetett. De ki hagyna el egy olyan várost, mint London, egy ausztrál vidéki rendelőért?

Egy rendelőért, amelynek ő a legközelebbi szomszédja.

Ez a felismerés kissé kellemetlen érzéssel töltötte el.

Miközben ezen rágódott, a lába tovább vitte, így hamarosan elhaladt a férfi fekvőhelye mellett, és közelebb került a repülőgép roncsaihoz. Nem volt annyira összetörve, mint gondolta.

Óvatosan, hogy ne csússzon el és sérüljön meg, összeszedte a darabokat, csomagot kötött belőlük, a vállára akasztotta, és nekivágott a rögös útnak lefelé.

Amikor izzadtan elérte a házat, már kezdte megbánni most már teljesen irracionálisnak tűnő döntését. Mit akar kezdeni a roncsdarabokkal? Újra meg akarja építeni a repülőgépet?

A csomagot közvetlenül a hátsó kapu mögé tette, és letörölte arcáról a verejtéket.

– Összerakod? – hallott egy halk, kristálytisztá hangot.

Amikor megfordult, egy kisgyereket látott a kerítésnél állni sötét, bozontos hajjal. Sötétkék szemei figyelmesen nézték.

– Nem tudom, elég okos vagyok-e hozzá – válaszolta őszintén, miután jobban megvizsgálta a roncsokat.

– Az apukám segíthet – mondta a kislány. – Ő ért hozzá.

Lauren elmosolyodott.

– Anyukád tudja, hol vagy?

A gyerek felmászott a kapura, és elkezdett rajta hintázni.

– Nekem nincs anyukám. Apu azt mondta, elment, hogy megtalálja önmagát. De szerintem az ember önmaga, és ott van, ahol van.

A logika kissé zavaros volt, de Lauren megértette, mire gondol, és ismét megdöbbsent, milyen bölcsnek tudnak lenni a gyerekek.

– Van neved? – kérdezte, bár inkább azt kellett volna megkérdeznie, ki vigyáz rá, és mit keres a kapunál.

– Maddie vagyok. Igazából Madge a nagymamám után, de apu azt mondja, az öregasszonyos.

– Nos, Maddie, a nagymamád talán keres. Haza kellene menned. Tudod, merre kell menni?

A kislány felhúzta a szemöldökét.

– Itt lakom a szomszédban – felelte, majd rövid gondolkodás után hozzátette: – Bár nem egészen olyan, mint Londonban.

Londonból Paradise Lake-be. Egy nyüzsgő, kozmopolita városból egy kis faluba, ahol csak néhány ház áll a tó partján. Micsoda változás.

A férfi számára, akit megmentett, ez szakmai szempontból is hatalmas változást jelent. Városi állatorvosból vidéki állatorvos lett, ráadásul egy idegen országban.

Tudatában volt ennek, amikor idejött?

Maradni akar, vagy csak meg akarta nézni a házat, és aztán eladni?

– Elvihetlek haza – ajánlotta fel Lauren.

– Ha szeretnéd – mondta Maddie, és leugrott a kapuról. – Rengeteg állatbaba van otthon. Mindig jönnek emberek segíteni, mert néhány megsérült, és van, amelyik még túl kicsi ahhoz, hogy egyedül éljen az erdőben. Hát, itt bozótnak hívják, bár egyáltalán nincsenek bokrok.

Lauren megfogta a kezét, és éppen arra az ösvényre vezette, amelyet mindig is használt, amikor egy nagy, kócos és zavart alak jelent meg, bal karja felkötve, bal bokája szorosan bekötözve.

Campbell Grahame megállt, és a jobb kezében tartott botjára támaszkodott.

– Nem szabadna kint sétálgatnia a balesete után – mondta Lauren.

De a férfi nem figyelt rá, szólította a lányát, aki odarohant hozzá, és a lábára fonódott.

– Mondtam már, hogy ne mászkálj egyedül a bozótnak! – dorgálta Cam.

– De csak a szomszédba mentem. És ez a kedves néni meg akarja javítani a repülőgépet.

– Ezt nem gondolhatja komolyan – mondta Cam, majd valószínűleg rájött, hogy ezen a napon már sokat gorombáskodott vele. – Elnézést. Csak aggódtam Maddie miatt.

– Mondtam, hogy tudsz neki segíteni – vetette közbe Maddie reménykedve.

A férfi csak megrázta a fejét, és nagy nehezen felemelte a kislányt a jobb karjára. A bot most haszontalanul billegett a kezében.

– El kéne engednie Maddie-t – mondta Lauren. – Épp elég, hogy a saját súlyával terheli a bokáját, nem kell még az övé is.

A férfi a homlokát ráncolta, de újra letette Maddie-t.

Oké, fájdalmi vannak, és biztos rettenetesen aggódott a lánya miatt, de egy egyszerű „elnézést” mégsem tudta jóvátenni a durvaságát.

Lauren egyenesen a szemébe nézett.

– Maga mindig ilyen agresszív, vagy a baleset megsértette a férfibüszkeségét? Az a baj, hogy egy nő mentette meg? – kérdezte. A helyi macsó világban ez nem lenne az első eset.

A választ vagy bocsánatkérést meg sem várva megfordult, és visszament a házához.

– Most nézd meg, mit csináltál! – kiáltotta Maddie jól hallhatóan. – Pedig olyan kedves!

És gyönyörű, gondolta Cam, miközben megfogta Maddie kezét, és visszament Henry bácsi házába, ami most már valószínűleg az övék. Bár nem feltétlenül kell itt maradniuk. Pár hét múlva befejeződnek a javítások, a ház új festést kap, akkor eladhatja, és visszamehet Angliába.

Az ügyvédek által szerzett helyettesítő orvos még mindig dolgozik, és maradhat. Talán meg is akarná venni a rendelőt. Ha nem, akkor találnak másik vevőt.

De tényleg vissza tudna menni Angliába, miután látta ezt a gyönyörű tavat, és megismerte ezeket a melegszívű embereket? Olyan régóta álmodozott Ausztráliáról, erről a furcsa országról a világ másik végén.

Eladni? Ki van zárva.

A ház már feltűnt a látómezejében. A tekintélyes régi téglapülete nem illett a nyaralók és az új, modern házak közé, amelyek a tó partján sorakoztak. Megtudta, hogy egy helyi szénbánya tulajdonosa építtette, amikor a területet először benépesítették.

A hátsó részben található egykori cselédszállást most a vadállatrendelő és a menhely foglalta el, az állatorvosi rendelő pedig a főépület földszintjén volt. De még így is túl nagy volt a ház három ember számára. A szobák tágasak és elegánsak voltak, bár kissé lelakottak.

– Elfelejtettem a nevét... a szomszéd néniét – mondta Maddie. – Az ő háza még a miénknél is nagyobbak tűnik. És kint van egy tábla, rajta tortákkal. Gondolod, hogy tortakészítő?

– Hát, ha tortát süt, akkor biztosan nem eszik belőle sokat – felelte Cam, mert látta maga előtt a magas, karcsú testet.

A kislány elmosolyodott.

– Mert nem olyan kövér, mint egy bálna? Madge azt mondja, hogy ha továbbra is ennyit eszem, olyan kövér leszek, mint egy bálna.

Cam mosolygott a kis emberkére.

– Pontosan.

Egy oldalsó teraszajtón keresztül beléptek a homályos, de ígéretes nappaliba.

Miután elrakta a repülőgép alkatrészeit a fészerben, Lauren felment zuhanyozni és átöltözni. Megnézte koromfoltos arcát a tükörben, és megrázta a fejét. Kár, hogy ilyen szörnyű első benyomást tett az új szomszédjára.

Várj csak: mért érdekel, milyen benyomást keltettél?

Nem válaszolt a fejében hallott hangra, nem akarta beismerni, hogy a férfi látványa olyan idegeket érintett meg benne, amelyek évek óta nem éreztek semmit.

Sóhajtott. Ez biztosan csak azért van, mert nincs magánélete. Éveken át tartó orvosi tanulmányai és a fárasztó asszisztensi munka után nyolc éven át ápolta csodálatos, de egyre nehezebben kezelhető apját, ami végleg tönkretette a társasági életét. Nem csoda, hogy a bőre bizseregni kezdett, amikor valaki – egy férfi – megfogta a kezét.

Történt már vele ilyen a gyönyörű, de eldugott Paradise Lake-ben? Nem. A lakosok többsége nyugdíjas vagy friss házas volt, akik gyerekkoruk nyaralóhelyén építették meg első házukat. Az egyedülálló férfiak rendkívül ritkák voltak. De ő szerette a tavat, és átvette az orvosi rendelőt és demens apja gondozását.

Ne agyalj tovább.

Zuhanyozni fog, megmossa a haját, felveszi a farmerjét és a pólóját, és...

És aztán? Meghívja magát vacsorára az új étterembe, amely nem messze nyílt meg a parton?

Mikor megtörölte a haját, eszébe jutott, hogy régebben mindig fél órán át fáradságosan próbálta a lehető legtermészetesebb hullámokat fésülni bele.

Jól akart kinézni Davidnek.

Honnan jött ez most hirtelen? Évek óta nem is gondolt Davidre.

És miért nem tudja kivenni a fejéből azt a férfit, akit ma megmentett? Egy vonzó férfi, aki megbizsergette az idegeit...

Ő csak az új szomszéd, semmi több, és nyilván nő, hiszen van gyereke.

De a gyerek nem mondott valamit erről?

Bement az irodájába, kivette a SIM-kártyát a drónjából, behelyezte a számítógépbe, és leült.

A felvételeken nem sok látszott abból a helyből, ahol a szomszédja lezuhant. De amikor a drón utasítás szerint hazatért, egy másik terület felett repült át.

És mit látott ott egy kiégett fán? Pontosan azt, amit keresett. Egy koalát.

Lauren megnézte a koordinátákat, de valójában nem is volt rá szüksége, mert felismerte a menhely mögötti terület hátsó kerítését.

Felnagyította a képet. Lehet, hogy a koala a menhelyről származik? Megrázta a fejét. Tegnap este ott járt, és tudta, hogy egy hete nem engedtek szabadon koalákat. Ha mégis, akkor azokat a leégett területektől távolabb eső, megfelelő erdőkbe vitték.

Nem, ez a kis szőrös labdácska valahogy túlélte a tüzet, és új otthont keresett magának. Egy leégett, lombtalan eukaliptuszfán, ahol nem talál ennivalót...

Lauren fogott egy kötelet és a hegymászó cipőjét, és sietett a menhelyre. Remélte, hogy éppen valaki szolgálatban van, aki segíteni tud.

– Ó, Beth – sóhajtott, amikor átlépte a biztonsági kaput, és kilépett a külső területre. – Egyedül vagy ma este?

A vékony, hét hónapos terhes Beth rámosolygott.

– Igen, és hamarosan zárok. Azokat az állatokat, akiket éjszaka kell etetni, Helen hazavitte, csak kettő maradt. De az új állatorvos ma kora délután beugrott.

Az új állatorvos, akinek kificamodott a válla.

Henry unokaöccse, akinek a hangja borzongást keltett benne.

De vajon át akarja venni a rendelőt, vagy eladni, és újra eltűnni?

Elég. Egy állat bajban van, arra kell koncentrálnia. Már alkonyodik, és a sötétben megkísérelni a mentést vakmerőség lenne.

Másrészt...

Az állatorvosi rendelőbe vezető belső ajtóhoz lépett. A férfi vállát megröngtenezte és szakszerűen rögzítették, és tud járni – igaz, bottal...

Hangosan kopogott az ajtón. Azonnal kinyílt.

– Igen? – kérdezte nyers hangon a férfi.

Amikor meglátta a kémcsövet az egyik kezében és a pipettát a másikban, Lauren rájött, hogy megzavarta valamiben. A férfi követte a tekintetét, és azt mondta:

– Elnézést, csak kipróbáltam a régi anyagot, amit a szekrény hátuljában találtam. Mindjárt jövök.

– Nem messze innen van egy kis koala. A drónom fedezte fel – mondta Lauren. – Az a probléma, hogy egy kiégett fán ül, és valószínűleg már rájött, hogy ott nincs mit ennie. Ezért le fog mászni, amint teljesen besötétedik, és másik helyet keres, és akkor talán nem találjuk meg.

Elhallgatott, és remélte, hogy új szomszédja tekintete inkább értetlenséget, mint hitetlenkedést jelez. Megpróbálta még egyszer:

– Fel tudok mászni és lehozni. Csak kell valaki, aki tartja a kötelet és a táskát, és átveszi tőlem, hogy le tudjak mászni.

A férfi a homlokát ráncolta, és a feltekert kötélre, a hegymászó cipőkre és az üres táskára nézett, amelyet Lauren a menhelyen vett magához.

– Tudom, hogy nincs formában, de Betht nem kérhetem meg, és túl sokáig tartana, amíg a többi segítőt idehozom. Szóval velem jön? Kérem!

Kínos csend következett, majd a férfi olyan mosollyal nézett Laurenre, ami megingatta a lány elhatározását. Sok férfi mosolygott rá, de egyikük sem váltott ki belőle hőhullámokat.

Most már lassan tényleg elég!

Hogy lehet, hogy így vonzza egy teljesen idegen férfi?

Fáradt, sőt kimerült, valószínűleg csak képzelődik.

– Azt mondanám, hogy kéz kezet mos – mondta Cam, és újra elmosolyodott. – Hozom a botomat, maga meg megmutatja, merre kell menni.

Lauren megköszönte, és visszalépett a menhelyre. Mély levegőt vett, beleszagolt az eukaliptuszlevelek ismerős illatába, és azt mondta magának: valószínűleg mindenkire így mosolyog.

A légzés megnyugtatta, így már újra összeszedte magát, mire a férfi megjelent.

– Ott van kint, nem messze – mondta, és átvezette a mellékkapun. A kiégett ültetvény második sorára mutatott. – Látja azt a kerek valamit a fán?

– Igen. De hogy csináljuk?

Cam levette a feltekert kötelet a válláról, és eközben könnyedén megérintette meztelen bőrét a felkarján.

– Egyszerű – mondta Lauren. Határozottan figyelmen kívül hagyta a véletlen érintést, bár nehezen ment neki. – Közvetlenül alatta van egy ág. Átvetjük a kötelet, aztán ráakasztom magam,

hogy megnézzem, elbír-e. Ha igen, akkor bekötöm magam a kötélbe, és felmászom. Magának csak a kötelet kell tartania, és erősen fogni, hogy ne essek le, ha megcsúsznék.

Az első csillagok megjelentek az égen, amikor Cam szomszédja lejött a fáról. Az állat a karjában morgó hangokkal fejezte ki tiltakozását.

– Most már leveheti a lábát a kötélről, ugrok – mondta Lauren, bár még két méter magasan volt.

Cam levette a lábát, és kinyújtotta szabad kezét, hogy megfogja, amikor a lány könnyedén mellé ugrott.

– Köszönöm – mondta Lauren mosolyogva.

Cam elgondolkodott, hogy talán álmodik: a gyönyörű, mosolygó nő, aki már megint koszos, a még mindig tiltakozó koala a táskában, a naplemente a leégett erdő mögött, előttük az ezüstösen csillogó tó.

Pedig nem az a típusú nő, aki férfivágyakat szokott ébresztetni benne.

Az időzítés nem is lehetne rosszabb. Éppen új életet kezd, Maddie-re kell gondolnia, meg kell ismerkednie egy rendelővel, intéznie kell a válást... és mégis vonzódik hozzá.

Ez csak valamilyen varázslat lehet.

Még egyszer ránézett, egy gyors pillantással a szeme sarkából, és elképzelte...

– Jöjjön – mondta a lány. – Meg kell vizsgálnunk.